

възторженъ оптимизъмъ за тържеството на науката и на българското образование. Ясно е, че, дошелъ въ досегъ съ младитѣ сърдца, той ще се зарази отъ тѣхната безгранична вѣра и ще поиска да ги насочи къмъ добродетели и задачи въ живота, тѣй скъпи за патриота. Главното за него е да насади въ душата имъ една жива привързаностъ къмъ поробеното отечество и една национална гордостъ, способна да ги направи пионери на българското възраждане. Речъта започва съ една апотеоза на българския ученъ д-ръ Петъръ Беронъ, отъ чиито съчинения той е донесълъ известно число екземпляри за раздаване на ученицитѣ въ деня, когато тѣ получаватъ награди по случай публичнитѣ годишни изпити. Петъръ Беронъ, роденъ въ Котелъ, всрѣдъ Балкана, отъ „родители пастири“, и въздигналъ се да бжде „въ реда на най-ученитѣ мъже въ нашето столѣтие“, е достоенъ да служи като примѣръ за всички ученолюбиви и даровити българчета. „О каква радостъ за роднитѣ му! И каква похвала за цѣлия нашъ народъ!“ Той най-напредъ отъ всички други изследователи е решилъ, следъ 30 годишенъ трудъ, мъжния въпросъ за „първоначалната творческа сила въ вселената“, и сега съчиненията му и идеитѣ му сж го прославили по цѣлъ свѣтъ. „И тѣй, нашиятъ единоплеменникъ г-нъ д-ръ Петъръ Хаджи Беронъ, отъ овчарско домочадие, както и мнозина други подобни нему съотечественици, съ срѣдства нищожни, но съ воля силна, съ търпение юнашко и съ решение неизмѣнно, устременъ всѣкога къмъ главната си цель, безъ да поиска да употребѣи бѣлилото на повърхностното учение и на суетитѣ свѣтовни, достигна на последъкъ да стане патриархъ на мъдростъта“.

Гонейки една педагогическа цель — да спечели младитѣ умове за своята национална идея — Селимински ще внушава на слушателитѣ си, че българскиятъ народъ е богатъ съ духовни заложи, съ голѣми културни обещания, и че както досега е давалъ истински гении на човѣчеството, така ще ги дава и занаятъ. Въ миналото, божиятъ промисълъ е извелъ праѣдитѣ ни отъ азиатскитѣ пустини и ги е довелъ въ една земя, днешна България, гдето „тече медъ и млѣко“; и дотолкова сж били българитѣ доблестни войници, щото, макаръ и малобройни, победили легионитѣ на персийскитѣ, римскитѣ и византийскитѣ самодръжци. Но тѣ сж съумѣли да